

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat a o menos una vegada
 cada setman

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 96 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 96
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat a domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id. id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanar
 las circunstancias

RECURSOS DE LA HISTORIA

APUNTAIONETAS

Lo ser Sant Pare no priva de ser anatómich. És un dir, senyors.
 Formós, que al cap-de-vall fou un papa com molts d'altres, als cinch anys de regnar (en lo any 896) baixá al infern.
 Son successor fou un Bonifaci, y l'hereu de aquest, de nom Esteve, tingué 'l gust de probar ab los fets no esser tan bonifaci con soh antecessor, puig que (y no vos horroritzeu, que 's tracta de sants pares) tingué la crueltat de fer desenterrar al tal Formós, tallarli lo cap, tallarli las mans, y, aixís mutilat, tirar-lo al riu Tiber com cabás d' escombrarias.
 Lo papa Pio IX y Lleó XIII després, se 'n han emportat, fins ara, la fama de presoners.
 —Un sant pare presoner? — preguntan las ignoscentas criaturetas educadas per la Iglesia; —un home que mana tant, que tant pot, qu' es lo mateix Deu en la terra... ¿cóm pot ser?
 Y jo 'ls hi contesto: ¿y si lo empresonament aquest, que sols es de nom, se conmutés un dia en lo que sufrí lo també sant pare Esteve VII que per sos crims fou tancat y barrat en un calabossó, carregat de cadenas y després penjat en la mateixa presó?

Un detall curiós entre 'ls curiosos.
 Benet VIII ven lo trono pontifici a Joan XIX germá seu, per cinch céntas lliuras.
 Lo successor fou Benet IX, un xaval de deu anys d'etat. Aquest xavalet fou destronat per Silvestre III.
 En conseqüencia quedavan quatre ex-papas, tres dels quals eran irreconciliables enemichs,

perque tots tres se disputavan la cadira d' en Pere pescador.

Per acabar info... nas que eran de pau, convingueren tots tres en repartirse los bens de la Iglesia, y en aquest entre-mitj se presentá Gregori VI, que, satisfent las ambicions d' aquells, se coroná papa en l' any 1044.

Jo no diré als altres que ho fassan, pero si Lleó XIII, ab tot y sa infalibilitat, me deya qu' estich condemnat, ho escoltaria com qui sent ploure.

Allá va 'l perquè.
 Donchs be; a la vacant de Gregori XI resultaren esser dos los competidors en la cadira de Roma: Urbá y Robert.

Sembla que tants graus de simpatia tenia conquistats lo primer com lo segon per part dels cardenals electors, puig abdós resultaren papas a un mateix temps.

Si voleu, convinch en que no hi pot haber cap papa que no siga infalible.

Donchs en l' any 1378 hi habian dos sants pares, als quals vull reconeixre ab molt gust la més perfectíssima infalibilitat.

Teniam a Urbá IV y Robert I.

L' un desde son trono pontifici d' Avinyó, y l' altre desde la séu de Roma s' exigian la sumissió recíprocament, se titulavan cada hú a sí mateix l' únich successor de sant Pere, y mutuament se malehian y excomunicavan, dibent-se l' un al altre malvat, heretje y fill del infern.

Si eran infalibles tots dos, com no tinch cap inconveniént en admetre, ¿quí dels dos s' equivocava?

ELÉCTRICH.

CARTA A BARCELONA

A MON AMICH JULIÓ JENER

La teva he llegit ab pena, pero si 'm vols creure a mí tíratho tot a l' esquena, posat als ulls una vena y acabarás lo patí.

De sobras se que aquí Espanya vos trobeu penjats pel coll; lo rich a ne 'l poble escanya y 'l que en treballar s' afanya es qui té los mals a doll.

Per lo tant, de serlo 't dich que fugis depressa amich, d' aquí, ahont lo mestre 's penja, d' hont qui treballa no menja y 'l que no fa res es rich.

D' aquí hont lo treballadó (y no 'us doneu per entesos) tréballant ab afició ell y sa generació estant tots farcits d' inglesos,

Rahó te la gent d' astucia quan per tot en dir s' afanya que per prussians la Prussia; per russos s' ha d' anar a Russia y per inglesos a Espanya.

¡A n' aquí aquets mal-de-caps no 'ls tenim! may cambiem, lo turro ja 'l coneixém (pro del modo que tu saps); tots sens distinció 'n menjém.

Aquí no hi han empleats, capellans, ni professors

ni lladres; tots som hourats
res d'irregularitats
tampoch falsificacions.

Y prou: me farás content
si acás vols pujá aquí dalt;
no hi fá res que portis gent,
perque aquí, t' ho dich formal
todo va bien, retebien.

Ab aixó ja t' ho he dit
tindrás 'ls gustos á doll
y ta ditxa tot seguit;
si vens, quedará agrahit
ton ver amich...

FRANCESCH COLL

L' ORFE DE LA FULIOLA

NOTAS ÍNTIMAS

(Continuació.)

Llavors vaig reconeix en aquell *senyor*, un agent de l' autoritat, un polissont.

Ell empenyat en portarme pres, y jo en no deixarmi dur, s' armaren disputas y la gent se amotiná.

Com la ignorancia es tan general entre'l vulgo, comensaren las suposicions, y la bola de neu comensá á creixe. Los uns deyan que jo havia robat un rellotje; altres asseguraban haber vist com robabá una pessa de seda d' una botiga; altres que m' habian vist baixar d' un pis acabat de robar; y així la cosa va anar prenent tals proporcions, que prompte se sentiren crit de:—*¡Mateulo! ¡mateulo! ¡lladre!*

A cada moment se renovaba 'l grupo y 'l meu perill era pitjor; ja m' clavaban un cop de puny al cap ja m' estripan la roba en un minut de empentas promogudas per aqueixa bárbara confusió, una pedra sortida del grupo frega pel meu front y pega contra 'l pit d' una noyeta. Cau com morta la pobra criatura y llavors la escena pren un caràcter mes que alarmant, espantós. Se parla de una morta: ja no es la veu de *¡lladre!* sino la paraula *¡assessino!* la que surt d' aquella turba ferotje y esgarriada. Tots volen per sa propia ma pendre venjansa, creyent verificar un acte de justicia. ¡Ningú s' interessa en aquell moment en favor de la ignocencia! ¡Tots se disputan l' honor de ser 'ls primers en dar 'l cop fatal contra la víctima expiatoria! A la vista de tanta crueltat y salvatjisme, vaig caure desmayat y sense sentir; no recordo res mes.

¡Als tres mesos sortia del hospital!

X

M' impresionaren tant las tristas escenas passadas, tant fou lo terror que s' havia apoderat del meu ánimo reflexionant la facilitat ab que la turba-multa de una capital civilisada se convertia en manada de salvatjes del cor del Africa, que tot quant miraba, m' infundia un temor estrany y escruixidor. Totas las personas que vestian poch mes ó menos com aquell *senyor* que m' demaná la cédula, me semblaban polissonts, y la demés gent que pel carrer passaba, me semblaban disposats á cridar *¡Mateulo!*

Al últim vaig lográ despreocuparme, reflexionant que no tota la gent es igual, y vejent passar infelissos pot ser encára mes desgraciats que jo; notant que anaban de porta en porta demanant caritat, vaig calculá desseguida que aquella seria sa manera de viure y molt be podia imitarlos.

Obligat novament á la fam, per segona vegada resolguí posarme á captar. Veyent un luxós establiment de drogueria en lo carrer del Hospital, me n' entrí allí, y essent dintre tanta vergonya me n' donaba qu' en lloch de caritat vaig demanar quina hora era.

Així vaig recorrer la infinitat de tendas, y per tot arreu preguntaba una cosa ó altra, y en cap m' atrevia á demanar caritat.

Llavors vaig dirigir-me á una plassa-mercat; allí m' semblaba la gent mes senzilla, y per fi vencent los escrúpols de la vergonya, entro á casa un bacallané, y sense saber articular una paraula, vaig donar á entendre lo que volia, y la bona de la mestressa me dongué duas arengadas.

¡A ben segur que cap gat en semblant cas faria mellor festa!

Aquell dia estava de sort.

Rodant per la plassa topo ab un *gabaix* que venia rateras, graellas y pessas de cuyna fetas de llauna.

Al veurem, comensá preguntarme d' ahont venia, y després de pocas altras paraulas, me proposá per ser son auxiliar ambulante, pera vendre en los pobles los articles de la seva industria.

¡Quina alegría s' apoderá de mí al veure que d' aprenent de pobre, m' anaba á convertir en dependent d' un comerciant!

Tots los tractes y condicions del francés me semblaren bé, y aixó que 's resumian á lo següent: jo no podia gastar mes que vuyt quartos diaris; debia donarli compte exacte de quant vengués, y ell me donaria un duro al mes de paga!...

Nostre contracte mutuó estava clos sense necessitat d' escriptura ni gastos superfluos, y tenint per únichs testimonis la ignocencia de ma part acosada per 'l miseria, y per part del *gabaix*, l' avaricia d' un desnaturalisat explotador.

XI

Ja estich de marxa.

Carregat de rateras, graellas y objectes de llauna, comenso á recorrer 'ls pobles de la costa.

Uns me prenian per *gabaix*, altres per italiá; mes jo sols me cuidaba de dir á tothom que 'ls meus géneros eran extranjers perque havia notat que si de una ratera fabricada á Barcelona me n' donaban quatre rals, del mateix trasto dihentlos qu' era inglés m' en pagaban sis ó mes, sense regatejar.

Me fou precis apendre l' art de mentir per deixar al públich *ilustrat* content y enganyat, com se sol dir.

Llavors vaig comensar á obrir l' ull y coneixe aqueix mon miserable ahont la farsa y la intriga dominan en tota la escala social.

Frecuentant fins las mes modestas masias, tinguí ocasió de presenciari quadros potser mes terribles que 'l de la meua orfandat.

Al cap y al fi la meua situació podia cambiarse ab facilitat, ja que no m' lligaba compromís ni obligació de cap mena á res ni á ningú.

¡Ah! Quantas y quantas familias sufrian y sufreixen los horrors de la fam, sense que se n' enteri 'l seu vehí. Y no obstant, la societat, basada en la propietat individual tan exalsada per los sabis doctors de las universitats, lluny, molt lluny no ja de acabar ni de mitigar tan sols, una mica la miseria que consum á mes de mitja Humanitat, seguia y segueix indiferenta á tant y tant malestar que ó no veu ó no 'l vol veure.

En los hostals que vaig tindre ocasió de posar durant la meua ambulancia, aprenguí las primeras lliçons de lo qu' es l' home en l' actual societat. Allí la taula sol convertirse sovint en tribuna y los oradors no cal dir que son la gent mes senzilla del quart estat. Molt contribuiren aquellas discussions á dissipar las tenebras de la ignorancia en que navegaba jo.

Es inútil dir que per mí quedaren arreconats los escrúpols del pacte á que m' havia somés lo *franxuti*, pues procuraba en tot lo possible no renyir ab lo meu vençell, sense faltar á lo mes sagrat, és dir, donant compte rodó de quant venia, posant en mans del francés capital y gancia.

D' aquesta manera vaig passar una porció de mesos, y quan creya haber reunit una bona bossa de las soldadas que se m' debian per no haberne cobrada cap, al reclamar á mon principal diner tan ligitim, guanyat ab tanta fatiga... ¡se m' declará en quiebra!

De punta á punta ab lo francés, á pesar de mos poch anys y de no conceixe altres lleys que las de la rahó, me decideixo á no tornarli las rateras y graellas que tenia en poder meu.

Vench, llavors, com mellor va semblarme los articles indicats, y lo diner que n' vaig treure serví pera comprar una panera y provisió de betas, fils, agullas, didals y demés frioleras, y de desd' aquell dia vaig declararme ¡EMANCIPAT!!

May á la vida havia gosat fins llavors tan complerta y ligitima satisfacció!

—May mes seré explotat,—deya entre mí.

J. TONIJUAN.

(Seguirá)

LO GAT Y LO PARDAL

FAULA

Un pardal molt maco
s' estava en un camp
fent salts y voladas
prop d' un tréstech gat;
pero al cap d' un rato
de fer bots y salts,
ab tota ignocencia,
sens teme cap dany,
va caure á las urpas
del gatot malvat,
que, sens cap escrupol...
se 'l va ben menjar.

Si no sabs guardarte
d' aquell que t' vol mal,
la víctima seva
sens dubte serás.

Francisco LLENAS.

Gracia, 1887.

FALSIFICACIONES

Durant la setmana passada no mes s' han descubert tres dotzenas de falsificacions.

Y es tanta la meua confusió en los temps que correm que no sé si soch jo ó un amich meu que m' ha falsificat sense volguer.

La falsificació está á l' ordre del dia, pró de tal manera que 'l pá no es pá, ni 'l ví no es ví, ni l' aigua es aigua.

Aixó m' fá recordar lo que á un amich meu li succedí en los últims balls de carnaval, enamorantse de una beata.

La beata resultá qu' era 'l propietari de la seva habitació.

Es per demés dirlos lo que sobre falsificacions pensa aqueix ciutadà.

Lo mes gros de tot es la mena de falsificacions que avuy s'estilan.

Al meu criat l'altre dia li dongueren un xavo moruno fals.

—Ahont aném á parar?—me deya mitj espantat.

No vaig saber contestarli, perque verdaderament no sé ahont aném á parar si seguim per aquest camí.

Comprenc que un subjecte llicenciat de presiri, ó aspirant á entrarhi, emplehi alguns mesos treballant en falsificar bitllets de mil pessetas.

Es un treball que 'l pot conduhir á dos extrems: ó tirar un carro ó á que 'l portin en cotxe.

Pero ¿volen fer 'l favor de dirme quina gloria y quanta ganancia obté aquell que falsifica sellos de centim?

Donchs bé, y aixó es lo bó; l'altre dia anunciaban los periódichs haberse descubert una falsificació de paper sellat.

Ara s'ha trobat que á Galicia han falsificat un camí!

Fins corran ralets falsos.

Se falsifican bitllets de lotería; fins los que no surten premiats!

S'imitan sellos de correus d'un quart de centim de pesseta!

Aixó ja es arribar al cap-de-munt de las falsificacions.

Se coneix que tots los reys están en decadencia.

Nits passadas vaig preguntar á un guarda de consums (*burots* que 'n dich jo) si pel punt ahont estava habian passat uns cassadors.

Se repensá á contestarme, y la seva incertitud me feu pensar mal.

Vaig fixarme mes en aquell individu y pregna, santíssima! era un matuter disfressat de guarda!

¡Anda, quina manera de falsificar!

De tal modó s'extén l'afany de las falsificacions que 'm temo arribi 'l dia en que siga cosa digna de castich y molt censurable lo que un home no haja sabut falsificar res en sa vida.

Está clar que aixó te las sevas desventatjes.

La vulgarisació de las falsificacions nos condueix al descrédit de la falsificació.

Avuy se fa formatje de Gruyera á Cuenca.

Se ven ví de Burdeos cullit á Espanya.

Hi han pansas de Málaga cullidas en la Bureba.

Sobressada de Lió fabricada en Mercereyes.

Llangonissa de Vich feta á Vallcarca.

Champagne de Reus.

Y las pelas adobadas ab polvos de mirall ja es cosa que fins ho fa la canalla á ratos perduts.

¿Hi haurá res que no siga falsificat?

Per precaució dubtemho.

Avuy per avuy tots sabém dugas cosas reals, verdaderas, auténticas.

En Camacho que felisment nos administra.

Y lo ciutadà que cada tres mesos arriba á casa dihent á la criada:

—Diga usted al señor que está aquí el cobrador de contribuciones.

PAPA-MOSCAS.

CANTARELLA

Un cop vas dirme, nineta,
que aquest mon tot tornarà?
pero si no treus la grossa
no crech que't torni á estimá.

Q. ROIG

M'ha fet gracia la prempsa política madrilenya y de provincia, al ocuparse del Congrés Obrer celebrat enguany. Ara se'n adonan que 'ls treballadors saben de que se las heuhen y ab un tino superior al de tota la colla de baladrers-turronaires s'organisan d'una manera formidable, discuteixen y acordan ab tant de acert qu'es cosa que 'ls fa pensar.

Lo mellor de tot es que 'l Congrés de Sevilla es continuació del celebrat l'any passat á Barcelona y del que, fora dos ó tres diaris tota la prempsa en feu brometa, ensenyant de sobras que no sabia ni 'ls mils de que 's tractaba.

Recomanem als periodistas barcelonins la lectura de *La Andalucía* de Sevilla y del *Imparcial* de Madrid, ahont podran apendre una bona lliçoneta de la missió que te la prempsa. Y consti que aquells periódichs están molt lluny d'oscas de nosaltres y no aplaudeixen pas los acorts d'aquell Congrés.

A *La Publicidad*, qu'es reya d'alguna delegació al Congrés de Barcelona, com per exemple del representant de paletas de Vallcarca, li farém la següent pregunta:

¿Podrá 'l partit posibilista, ni cap altra, celebrar dos congressos com lo de Barcelona y Sevilla? Y cas de poderlos fer quina representació portarán sos delegats?

** **

Aquell senyor fiscal del jutjat de Manresa, parent del célebre carlista Freixa (de mala memoria) continúa ab los ulls fixos sobre el eco de *La Montaña* y ja te no sé quantas vegadas processat al nostre company en la prempsa, director d'aquell valent periódich Sr. Francisco Devesa.

Diguin lo que vulgan, jo no crech tan despassionats als encarregats d'administrar justicia, que sempre sápigam prescindir de sas preocupacions ó idees. Y se 'm figura que en lo fiscal Freixa hi veig al parent del carlí Freixa y que á la vegada ell veu en los redactors de *La Montaña*, á gent lliberal, molt lliberal.

No d'altra manera m'esplico que, per motius á que no arriba la lley d'imprenta, ell sempre treu lo sant cristo gros y, agafantse ab lo códich, demana la presó pels periodistas, ni mes ni menos que si 's tractés de bandolers.

En fi, esperém que la rahó sabrá obrirse pas á despit del caciquisme, y entre tant consolemnos pensant que 'ls fusionistas, conservadors de un códich y una lley per la prempsa, contan ab la benevolencia de posibilistas y otras yerbas.

** **

Lo *Porvenir de la Industria* pregunta:

—Si en cada industria hi han ocultacions que, perseguintlas de sério bastarian pera nivel·lar los pressupostos, ¿á que ve 'l multiplicar lo numero de gravámens sobre l'asixianta atmósfera del extenuat contribuyent?

Es senzilla la contesta.

Los perseguidors s'haurian de castigar á si mateixos.

Y la caritat ben entesa...

** **

Entrá en lo port de Barcelona lo vapor *Vinuelas*, procedent de punts ahont hi ha 'l cólera.

La Junta de Sanitat va posar en quarentena al vapor. Mes com aquest perteneix al poderós marquès de Campo, l'assumpto va anar á Madrid y... quan fou mort lo combregaren.

Ahir va reunir-se 'l Concell de Sanitat y aprobá la conducta de l'autoritat de Barcelona.

Donchs esperant la venia de Madrid podriam, en altre cas, tenir 'l cólera á Barcelona ja fa prop d'un mes.

¡¡¡Viva la centralisació!!!

** **

Lo governador de Barcelona te presentada la dimissió.

Sentiria que li admetessin per alló de cada mudada de casa...

** **

Un grapat de polítichs de cap de brot com en Castelar, Cánovas, Serrano, Romero Robledo, Márto, etc., etc., son á cassar invitats per lo acaudalat marquès de Campo.

En Cervantes podria escriuren un capítol qui-jotesch titolat: *De como los políticos doblan la rodilla al caciquismo y al dinero.*

** **

Obro una revista católica y llegeixo: *Conversion de la marquesa H. Y.*

N'obro un'altra de protestanta y trobo: *Un sacerdote romano convertido al protestantismo.*

Tots dos me fan igual efecte.

Tots dos tenen la mateixa cantitat de rahó. L'un y l'altre 'm fan llástima.

** **

L'Ajuntament de Gracia vol que la població tinga cementiri propi.

No estarà mal pensat, mentres no 'l posin en las urpas dels corps de roba llarga.

Vaja, vaja, fora preocupacions y vinga cementiri civil.

** **

Lo Sr. Rius y Tauler ha fet lo inmens sacrifici de telegrafiar al govern demanant próroga pera inscriure en las llistas d'electors als mils y mils que hi faltan.

Estich segur que ara no hi haurá res que dir de las eleccions.

¡Quina legalitat mes entussiasmadora!

** **

Pero vinga aquí, senyor Rius, amable senyor Rius.

Fassi 'l favor de retornar las cédulas als vellets de las brigadas del Ajuntament, que las hi retenen sense necessitat, y aixís evitará que la gent murmuri.

¡Qu' es cas, home, qu' es cas que vosté las vulga aprofitar per las eleccions!
Si jo li dich per fer callar las malas llengas.

Resulta que 'l govern ha fet la subasta del carril de Canfranc y que s' inauguran las obras aviat, quan encara lo govern francés no consent mes línea que la del Noguera-Pallaresa.

¡Mireu que te bemols la centralisació!
Sempre sembla que Madrid estiga en plé Carnestoltas y las provincias may passan del dia d' Ignocents.

En lo número passat deyam que 'l Sr. Pi-quet nos havia remés *De panxa al sol*, descuidantnos de dir que junt ab tal pessa venia la segona part del *D. Juan Tenorio* del propi autor, un xich mes moral que la primera part, de la que n' es autor en Zorrilla.

PENSAMENTS

— L' home que vol ser amo d' un altre, es un tirá.

— Lo Progrés aixeca la Civilisació; lo Retrocés l' aixafa.

A. Farigola.

En lo cristo d' aquell sepulcre de la catedral de Tarragona, que fa por á las criaturas, hi trobaren una mutilació: tenia 'ls dits del peu trencats.

Las beyatas creyent veure un miracle mes re-caragolat que un encenall, en donan part á un sotana, y aquest en lloch d' esperar 'l miracle buscá l' autoritat.

Aquesta desplegá tot lo seu zel, tractantse del tallador dels dits de Deu y ¡oh miracle! l' autoritat trobá al delinquent.

Quan los gorilas (vulgo car-catòlics,) pensaban tenir prés y castigat al heretje, ateo y blasfemo mes gros de la terra, resulta que 's tractava d' un pobret que no tenia 'l sentit cabal.

¡Designis inexcruables!
¡La ma de Deu!

Dalt de la trona de Vich-caient ó Vich fret:
—¡Germans meus! tots los lectors de LA TRAMONTANA son condemnats en vida sense perdó de Deu; totas las donas que portan sach sense mocador sobre están en pecat mortal, y aquellas que tenen especial gust en mostrar que tenen los *escudellers* crescuts, lo dimoni las espera per cremarlas en lo foch etern, y desde avuy la que 's presentí á missa en mantellina la treuré del temple.

Aixís parlaba un sotana quan entra una senyora ab mantellina; baixa ell de la trona, las empren contra la feligresa, cridant com un desesperat, y posant las mans allí ahont no debia, fins que la senyora avergonyida surtí del edifici.

De sotanas aixís en voldria jo un milé á cada parroquia.

No sé pás si faria mes por qu' ells una manada de llops famolenchs.

*

Ara va d' amich, mossen Joseph.
Mes que cuidarse de las modas femenils y de LA TRAMONTANA, seriá convenient que deixés de cobrar de duas rectorías; que priva 'l pá á un'altra sotana, home de mal cor.

Y també deuria procurar que 'l poble no murmurés de certa criatura, com' temps passat.

Recordan aquell capellá de Badalona, aquell que no volia donar comptes de lo que no era seu?

Donchs, fillets, encara no sé que siga á presi-ri ni que haja posat per clar tot aquell negoci.

S' han fet pelegrinadas á trompons aquestos dias ab motiu del seté centenari de sant Francisco.

No sé si aquestas sortidas de camp las fan per aumentar la fé ó per multiplicar los creyents. Tinch present que un pare de la Iglesia deya de las pelegrinacions de mascles y famellas ciertas cosas.... que no se 'm fa difícil creure en lo de la *multiplicació*.

EPIGRAMA

Després que s' esbrava en Siu
pegant á la seva dona,
vegetla qu' está plorona
ab molta sorna li diu:
—Y perque aixó no es viure?
si es lo verdader estimar;
qui 't vol be 't farà plorar,
qui 't vol ma 'te farà riure.

MICO DE CASTELLÓ

GEROGLÍFICH

A R M I L L A
N
0000000

AGSOIB

XARADA

—¿Vols dir que no aguantará lo govern de la fusió?
—¡Hu! te asseguro que no.
—Me sembla que *dos*, Clará.
—Donchs que *tres* jo t' asseguro; me ho'va dir en Salvadó en lo *tot* de la Unió... y fins me hi jugava un duro.

A. GARLANDA

SINONIMIA

Al istiu la *tot* jo poso
á ne 'l balcó,
que donant pas á ne 'l aire
treu la calor.

Si algun cop jo tinch de veure
á ne 'n total,
¡ay lector! ja pots ben creure
qu' es mal senyal.

Q. ROIG

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA: Ca-ma-cho

QUADRAT NUMÉRICH: 7 8 2 9 4
2 4 8 7 9
4 7 9 2 8
9 2 4 8 7
8 9 7 4 2

LLIBRERIA ANTI-CLERICAL

rue des Ecoles, 33 y 35, Paris.

OBRES RECOMENADAS

LO CONVENT DE GOMORRA ó los horribles descubriments de 'ls Claustres, per Jacques Souffrance; un volum, un franch 50 cts.

LO BON SENTIT DEL RECTOR MESLIER, refutació de la religió cristiana per un capellá catòlich, un volum, un franch 50 cts.

LOS BORGIA, historia d' una familia de mónstruos, per Léo Taxil, dibuixos de Mejané; un folleto, 60 céntims.

LOS AMORS SECRETS DE PIO IX, per C. S. Volpi, antich cambre del papa; dos volums, cada un, 2 franchs 50 céntims.

UN PAPA FAMELLA, aventuras extraordinarias y crims espantosos de la papissa Joana, per Léo Taxil y Fernand Laffont; un volum, un franch 50 céntims.

LA BIBLIA DIVERTIDA, text per Léo Taxil; vint magnífichs quaderns que contenen quatre cents dibuixos per Frid' Rick; cada dibuix, 50 céntims.

LO CATECISME REPUBLICÀ DEL LIBRE-PENSADOR, per Paul Foucher; un folleto, 60 céntims.

LAS BESTIESAS SAGRADAS, per Léo Taxil; dos folletos, junts, un franch 20 céntims.

LA GUERRA DE 'LS DEUS, per Evariste Parvy, edició completa; un volum, un franch 50 céntims.

LA RELIGIOSA, per Diderot; un volum, un franch 50 céntims.

LA VIDA DE JESUS, per Léo Taxil, dibuixos grotescos per Pepin; cada quinze dias, una serie 50 céntims.

LA BELLA DEVOTA, per J. Vindex; un volum; un franch 50 céntims.

De venta en la llibrería Anti-clerical, rue des Ecoles, 33 y 35, Paris.

LA TRAMONTANA

Se publica cada setmana, y dona números extraordinaris sempre que ho demanan las circunstancias.

Lo número suelto DOS QUARTOS y cada 25 exemplars UNA PESSETA.

Vuyt rals trimestre portat á domicili, en Barcelona, y resto de Espanya. Setze rals en los paissos adherits á la Unió Postal.

Barcelona. Tipografia LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres